

Димитрие МАНЕВСКИ

СОБРАНИСКА ЕУФОРИЈА ЗА ВРЕМЕ НА ПРВЕНСТВО?

Во полниот ек на Европското фудбалско првенство се конституираше македонското Собрание. Едни аплаудираа, други седеа и молчеа, трети најавија конструктивност, четврти бојкотираа... и на крај сите се смееја.

А како да не се смеат, станаа пратеници. За многумина од нив тоа е единствениот начин да кажат нешто и да бидат слушнати, да се појават на телевизија, да бидат забележани. Слушнавме бројни најави дека овој состав ќе се зафати веднаш со работа, дека ќе биде ефикасен, дека ќе донесе прогрес... Ви звучи ли сè тоа познато?

Можеби е променет соодносот на силите во Собранието, но најголемиот дел од протагонистите се исти. Тоа само по себе значи дека оние кои опструирале, односно кои не сакале да работат ќе продолжат да го прават тоа, оние кои никогаш не се јавиле за збор, повторно нема да ги слушнеме, а оние, пак, кои "работеле", повторно ќе бидат исфрустрирани.

Но, до кога ќе биде така? До кога Собранието како институција нема да го зазема местото кое според уставното уредување на Р Македонија му следува? Дали е проблемот во недостатокот на политичка волја, во изборниот систем, во уставното уредување и во законите? Или, пак, можеби проблемот лежи во самите пратеници кои во Собранието гледаат "топол дом", кој секогаш ќе им ги отвори вратите и ќе ги задоволи нивните лични потреби.

Се согласувам дека ништо и никој не треба однапред да биде отпишан, но

како да се биде оптимист кога нашата реалност е до таа мерка црно-бела, што виножитото за нас не е знак за среќа, туку илузија.

Дали да се биде "реалист" и да се гледа песимистички на состојбата или, пак, да се биде "оптимист" и да се верува дека надежта последна умира? Да бидам искрен, ни самиот не знам што да избирам од овие две можности.

**"Некои луѓе велат дека фудбалот е прашање на живот и смрт, верувајте тој е многу посериозен од тоа".
Бил Снекли**

Најверојатно, како и секогаш, вистината е некаде меѓу. Некаде меѓу префрлањата кои "реалистите" ги прават кон "оптимистите", обвинувајќи ги дека се партиски војници и оние кои одат

во спротивна насока во кои "оптимистите" ги обвинуваат "реалистите" дека со таков пристап ја губат поентата на своето живеење.

Она што јас го знам како вистина е дека оптимистите секогаш имаат партиска книшка од владејачката партија, а реалистите секогаш се опозиционери. За жал, тоа е нашата реалност.

Како неопределен набљудувач на оваа "рововска битка", единствено што можам да кажам е дека ми е жал што сум добил билет, не на свое барање, да го гледам овој меч. Ниту едните ниту другите не покажаа ни малку добра "игра", со фудбалски жаргон кажано, играат "антифудбал". Тоа е игра во која протагонистите се трудат да играат до таа мерка лошо што публиката ќе добие одбивност кон самата игра и ќе го напушти стадионот, што ним ќе им остави простор да прават што сакаат. Нешто што во реалниот свет на "најважната споредна работа" се обидува да го направи Италија. Мојот проблем е што речиси сите излези на "стадионот" се затворени, освен оние кои водат кон "лигите од помал ранг", кои за разлика од нашата "лига", покажуваат амбиција да напредуваат. Ништо чудно наскоро и излезот кон нив да ни се забранет.

Кога ќе го согледате квалитетот на играчите, нивното знаење, искуство, "тактичност"... и кога сите овие нивни параметри ќе им ги спротивставите на реалните предизвици кои ни престојат, едноставно инстинктивно ви доаѓа да ги затворите очите, да ги затнете ушите и да се надевате дека ќе се разбудите и дека сè тоа ќе заврши како и секој друг лош сон. Она што со сигурност можам да го кажам, како искусен "неутралец", е дека ќе биде непријатно за гледање. Ќе има навреди, ќе има префрлања, остри стартови, жолти и црвени картони, можеби продолженија, а можеби и пенали. Она што знам дека ќе недостасува е судија. Тоа е делот кој отсекогаш ни недостасувал и поради кој сите наши "битки" и порази (осамостојувачки, транзициони, европски, натовски...) завршуваат без казнети играчи.

Се надевам дека никој нема да ги забележи за фудбалската терминологија која зачестено ја користев во овој текст, но сите ние имаме свој начин на кој се обидуваме на лошите работи да гледаме позитивно. Тоа всушност е оптимизам.

Жал ми е што добив билет, не на свое барање, да го гледам овој меч. Ни едните ни другите не покажаа и малку добра "игра", кажано со фудбалски жаргон, играат "антифудбал". Тоа е игра во која протагонистите се трудат да играат толку лошо што публиката ќе добие одбивност кон самата игра и ќе го напушти стадионот, што ним ќе им остави простор да прават што сакаат. Мојот проблем е што речиси сите излези на "стадионот" се затворени, освен оние кои водат кон "лигите од помал ранг" кои, за разлика од нашата "лига", покажуваат амбиција да напредуваат. Ништо чудно наскоро и излезот кон нив да ни се забрани.